

Ludvík Zámečník: Bůh osvobodil mou duši

„Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: 'To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás! Tu ho ten druhý okřikl: 'Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen ke stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.' A řekl: 'Ježíši, pamaťuj na mne, až přijdeš do svého království.' Ježíš mu odpověděl: 'Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.'“ (Bible, Lukáš 23, 39-45)

Rádi a často si na bohoslužbách připomínáme z Ježíšova života jeho kladný a laskavý vztah k bezdomovcům, vězňům, prostitutkám, cizincům a dalším chudákům, kteří zcela změň svůj život při setkání s Ježíšem. Když Ježíš navštívil

zloděje Zachea v jeho domě, Zacheus slíbje polovinu svého majetku rozdat chudým a vrátit čtyřnásobek peněz těm, které ošidil. Takhle mocně dokáže Ježíš změnit lidské srdce. Zločinec na kříži, který jistě není odsouzen k trestu smrti bezdůvodně, se k Ježíši obrací ve chvíli popravy a Ježíš mu i v takovou chvíli dává ujištění o své

(Pokračování na další straně)

POZVÁNKA

Dny modliteb

Každoroční novoroční dny společných modliteb jsou letos na téma Kristových blahoslavenství od neděle 10.1. do úterý 19.1.:

10.1. od 15 h zahájení s křesťany z jiných církví na katolické faře v ulici J. K. Tyla se slovem baptistického kazatele A. Srba

11.1. od 18 h „Chudíí duchem“ u Malíkových na Č. Mlýně 10, čte V. Renč

12.1. od 18 h „Plačící“ u Hološových na Březové, Hlavní 358, vede P. Hološ

13.1. od 18 h „Tiší“ u Míši Krokové, Slavičkova 1677, vede pastor M. Lindtner

14.1. od 18 h „Žíznící po spravedlnosti“ u Jaworkových v Kraslicích, ulici Wolkerova 1750

15.1. od 18:30 „Milosrdní“ v modlitebně, vede T. Kábrt

16.1. od 10:45 „Čistého srdce“ v modlitebně, vede Alena Nováková

17.1. od 18 h „Působící pokoj“ u Věry Grygarové v ulici Pionýrů 1330, vede Bohuslav Zámečník

19.1. od 18 h „Pronásledování“ u Látalových v Šabině 2, vede M. Lindtner.

Ludvík...

(Pokračování ze strany 1)

lásce a naději. Dobře se nám poslouchá o Boží spravedlnosti, která je tak jiná než ta naše lidská, dokud se nás tyto příběhy nijak nedotýkají.

Jak se žije vězni Ludvíku Zámečnickovi s nejspíš doživotním přízviskem "orlický nájemný vrah" poté, co se před pěti lety setkal s Pánem Bohem? Členské shromáždění sokolovského sboru rozhodne v nejbližších dnech o jeho přijetí do svých řad. Ludvík Zámečník byl v roce 1997 odsouzen na doživotí. Prošel nejpršnějšími věznicemi na Mírově a ve Valdicích a nyní "sedí" v hornoslavkovském vězení s mírnějším režimem.

Do církve adventistů vstoupil v roce 2010 svatým křtem poté, co se scházel k biblickým hodinám s tehdejší kaplanem věznice Valdice Bohuslavem Zámečnickem. Stal se členem sboru Turnov, kde v té době kaplan Zámečník působil také jako kazatel. Není náhoda, že mají oba stejné příjmení. Když Ludvík přemýšlel, jaké nové příjmení si vezme, aby ochránil svoji rodinu před útoky médií a dalších lidí, nenapadlo ho jiné než Zámečník. "Bohouš je pro mě takovým druhým tátou a neexistuje slovo, které by vystihlo, co pro mě všechno znamená. Nejen, že jsem díky němu mohl poznat Pána Boha, ale ukázal mi cestu pokory, díky čemuž jsem se zklidnil a dostal se pryč z Valdic," říká Ludvík. Vyznání své víry popsal již v časopisu Advent 7/ 2012 v článku s názvem "Od azurového pobřeží ke křestní lázni v doživotním vězení aneb cesta za vyššími životními hodnotami..."

Ludvíku, změnil se tvůj život od tvého křtu v roce 2010 ve Valdicích?

Mnoho věcí se změnilo k lepšímu. Považuju za zázrak, že se mi po těch letech ve Valdicích či Mírově podařilo dostat až do zdejší režimově mírně-

ší věznice, kde se můžu například v důstojnějších podmínkách setkávat se svými blízkými a zejména s naším bratrem Bohoušem. Umožnili mi třeba strávit celý rok i v normálním velkém kolektivu, kde jsem mimo jiné mohl denně chodit pracovně na zahradu nebo upravovat záhony po areálu, podílet se na šití panenek pro děti do nemocnic a podobně.

Jsi v kontaktu se svou rodinou?

Pravidelně za mnou jezdí maminka, brácha, dle možností i můj dlouholetý kamarád, ale nejčastěji jsou to teď samozřejmě bráškové a sestry z církve. Mnoho let mě navštěvovala dnes už moje bývalá žena. Jsem jí opravdu moc vděčný, hodně pro mě udělala a svým způsobem mě tak připravila na to, abych vše zvládl sám i do budoucna. Přestože kvůli mě hodně vytrpěla, mám v ní oporu stále. Loni v létě jsem se také setkal se svým dvacetiletým synem Danielem. Viděli jsme se podruhé v životě. Neskrývám, že v tom byly velké emoce. Nicméně nám to spolu jde docela dobře a jsem rád, že mě prostě přijal jako tátu, který mu celé ty roky chyběl a kterého už by chtěl mít u sebe. Těžce se mi o tom píše...

Tvoje bývalá žena je také křesťankou?

Doslova asi ne, má k víře jako takové svůj osobitý vztah. To, že jsem uvěřil já a rozhodl se vstoupit do společenství naší církve, uvítala ale velmi pozitivně. Doufá, že víra mi konečně pomůže udat ten správný životní směr...

Jak jste se seznámili? Kde se taková oddaná žena dá najít?

Seznámili jsme se, když jsem byl na vojně a šel jsem na svatbu sestry jedné dívky, kterou se mi podařilo během vojenského opuštění zachránit a být tak, dnes již mohu říci paradoxně, vyznamenán za záchranu lidského života. Ta zachráněná slečna se pak stala mou švagrovou. Na té svatbě byla i moje budoucí žena, protože nevěsta byla její nejlepší kamarádka.

Ženil jsem se koncem září v roce 1992, tedy až v mých nějakých 27 letech. K svatebnímu slibu mezi mnou a manželkou došlo na krásném středočeském záměčku Konopiště, všude kolem nás zlátlo listí. Opravdu jako z pohádky. Mrzí mě, že jsem to tak pokazil....

Kde jsi byl na vojně?

Na vojnu vzpomínám rád, sloužil jsem v Chebu u průzkumníků. Myslím, že ještě v období vojny na mě mohli doma být trochu hrdí, neboť jsem se tam tak trochu zklidnil, vrátil se ke sportování. Jako malý jsem totiž chodil na sportovní základku na Žižkově, kde jsem bydlel. Narodil jsem se před 50 lety v Praze v ulici, kde nyní sídlí naše církev, v Londýnské. Škola stála prakticky přes ulici od našeho domova. Atletika mě opravdu chytla a dá se říct, že ve mně toho sportovního ducha dodnes zachovala. Moji rodiče Ludvík a Zdeňka dodnes na Žižkově bydlí, a dá-li Bůh, chtěl bych se tam i jednoho dne vrátit i já a postarat se o ně ve stáří, až nebudou moci sami. Mamče bude letos sedmdesát a má slabší srdíčko. Táta je o pět let starší a je po mozkové příhodě. Oba pochopitelně nesou toto "břímě" velmi těžce, neboť se nám už od dětství snažili dávat vše a nechápou, jak jsem mohl takhle dopadnout. Mám ještě dva mladší bratry, Jiřího a Jana. Jiří žije už dlouhá léta v zahraničí a nejmladší našťástí jen kousek od Prahy. Už jsem vlastně i čtyřnásobným strejdou! Ale bohužel moc jsem si neužil ani svých synovců... Jen trochu od prostředního bráchy. Naše "benjamínky" už znám jen z fotografií.

Jaké jsi měl dětství?

Na dětství mám snad nejkrásnější vzpomínky vůbec, a to i díky svým rodičům. Vyrůstal jsem fakt v lásce a harmonii, i když nikdo z rodiny nebyl věřící. Střídavě jsem pobýval na naší chatě v kraji Josefa Lady či na chalupě v Úvalech u Prahy, kde je moc krásné prostředí.

Co jsi dělal po základní škole?

Vyučil jsem se zedníkem. Mojí volbou byla tak trochu zaškočena i moje rodina. Počítali s tím, že se spíš chytну nějakého klasického "černého" řemesla, ale já si prostě nedovedl představit, že mě pak pohltně nějaká dílna, a dal jsem proto přednost svobodnějšímu povolání na stavbách. Jednu chvíli mě lákalo dělat i kadeřníka, protože jsem měl tetu kadeřnici a líbilo by se mi mezi samými holkami. Ale tenkrát na to nebyla doba. Brzy mě začal pohlcovat svět diskoték a holek, ač jsem nikdy nepil, ani nekouřil, natož nějaké drogy. Čím dál víc mě to táhlo k nočnímu životu, kde jsem poznal mimo jiné i spoustu veksláků a dalších pochybných existencí. Zatoužil jsem po vyšším standardu a malér byl na světě. Peníze se pro mě staly ještě větší drogou. Odstěhoval jsem se od rodičů, kterým se můj život pochopitelně nelíbil, a touha po penězích mě stáhla až na tuto šikmou plochu, to je k organizovanému zločinu.

Ve svém oboru jsem po vyučení i krátce po vojně pracoval, ale po sametové revoluci jsem se rozhodl pro podnikání a dráhu profesionálního řidiče. Bohužel s tím jsem se pak definitivně dostal až na to nešťastné scestí. A i když se mi později podařilo získat slušné zaměstnání a žít spořádaněji, dohnala mě temná strana minulosti a zaplatil jsem za ni doživotní ztrátou svobody a s tím spojenými ztrátami.

Jak vlastně vypadá den ve vězení?

Vstávám ráno ve 4.30 hodin. Rychle ustelu, vypiju asi litr vody a trochu potrápím tělo. Opláchnu se, obléknu a před odchodem do práce před šestou hodinou se v klidu pomodlím a ponořím do ranního zamyšlení z Jitřenky. Snídám vlastně až v práci, a to zpravidla cereální kaši dle našich pramenů zdraví. V práci jsem do 14 hodin a pak mám možnost hodinové vycházky.

Ludvík...

(Pokračování z předchozí strany)

Po návratu do své cely dostávám korespondenci, kterou průběžně vyřizuji během odpoledne, ale někdy k ní usedám večer nebo ji nechávám na klidnější víkend. Po 16. hodině nám otevírají cely, sprchu, kuchyňku, a to už se tu dveře netrhnou... Okolo 17. hodiny nám zpravidla vozí večeri, případně jen suroviny, abychom si ji mohli sami uvařit. Mezitím nám vychovatelé umožňují přístup k telefonnímu automatu, probíhají prověrky početního stavu, střídáme se postupně u pračky, no prostě je tu cvrkot až do večerky, kterou máme již ve 20.30 hodin, kdy nás zavírají zpátky do cely.

Tohle všechno jsou výhody věznice s mírnějším režimem. Ve Valdicích jsme vyjma hodinové vycházky zůstávali celý den zavření v cele. Samotný vězeňský život jinak určitě není takový, jak se jej často snaží zlehčovat v médiích, neboť přísný řád samozřejmě přesně určuje, co odsouzený může či nesmí dělat, a to platí pro všechny. Včetně nás doživotních. Jsme povinni pracovat, splácet dluhy za soudní řízení, obhajobu či náklady na výkon trestu, dodržovat časový režim dne a spoustu dalších povinností, mezi které patří i slušné bezproblémové chování vůči personálu, ale i spoluvězňům. Podle toho nás pak také hodnotí, získáváme nějaké ty výhody (např. vlastní televizi).

Co nejvíc ve vězení postrádáš?

Když přemýšlím o životě venku, nejvíc pochoptitelně postrádám tu svobodu, s níž je spojené opravdu všechno. To si člověk uvědomí ve chvíli, kdy mu jí fakt vezmou a zaklapnou se za ním dveře cely, která má pár čtverečních metrů. Všechno se ve vás sevře, vybaví se vám všechny ty životní chyby, přepadnou vás výčitky... Nikomu to nepřeji.

Mým největším přáním je, abych jednou mohl poprosit o odpuštění fakt všechny, kterých se dotkla tato tragédie, neboť není dne, kdy bych si neuvědomoval všechnu tu bolest, kterou jsem způsobil sám, či se na ní podílel (ať už vůči svým blízkým, či pozůstalým obětí). Za to se opravdu modlím nejvíc. Víím, že to asi nic nezmění na tzv. doživotní nálepce "orlického vraha", ale rád bych alespoň dostal možnost ty lidi přesvědčit, že Bůh může i takového člověka, jako jsem já, změnit k lepšímu. Rád bych udělal ještě spoustu dobrých věcí, kterými bych onu bolest trochu zmírnil...

Jak prožíváš den odpočinku, sobotu?

Čtu si pravidelně Bibli. Úplně vypnu a ponořím se do čtení. Odpočívám, neb i když se to nezdá, v týdnu to tady mám poměrně hektické. Rád s vámi všemi ale v duchu prožívám pravidelná shromáždění ve sborech zakončená společným obědem. Na to se jednou těším fakt nepopsatelně!!! Můj křest byl jinak asi tím nejmotivnější zážitkem mého života a nejvíce osvobozujícím pocitem. Jsem šťastný, že mi ten ponor do ledové vody ve skládacím bazénku uprostřed vězeňské koupelny umožnil znovu se narodit a svůj nový život svěřit plně do rukou Božích, aby mohl být jednou věčný

Chtěl bys vzkázat něco lidem v našem sboru?

Moc si vážím toho, že můžu být vaším členem, a přál bych si, abyste mě stejně jako má původní církevní rodina v Turnově přijali takového, jaký jsem... Snad mi dá Pán šanci, abych vás za to mohl jednoho dne na svobodě obejmout... Srdečně vás všechny zdravím, děkuji naší editorce Hance za zpracování rozhovoru a přeju všem, aby nám v tom novém roce 2016 bylo zas o trochu líp.

Děkuji za rozhovor na dálku.

HANA KÁBRTOVÁ

Seznámili jsme se ve Valdicích

S Ludvíkem jsem se seznámil v roce 2004 ve věznici ve Valdicích. Dojížděl jsem tam pravidelně každý týden a vykonával službu vězeňského kaplana. Jednoho dne jsem dostal zprávu od mého kolegy z Mírova, že byl do Valdic přeřazen tzv. "orlický vrah". Při nejbližší příležitosti jsem požádal o jeho předvedení, protože jsem mému kolegovi slíbil, že ho navštívím. Viděli jsme se poprvé a vůbec mi nepřipadal jako nějaké monstrum, o kterém se psalo. Přivedli ho v poutech a zavřeli do pastorační místnosti. To byla jen čistě vymalovaná a prázdná cela v suterénu budovy, kde byli umístěni odsouzení na dlouhodobé nebo doživotní tresty. Po vzájemném pozdravení jsem podával ruku člověku, který svého času spolu se svými kumpány plnili stránky novin, časopisů, televizních stanic a radiostanic všeho druhu. Stál pro ti mě muž střední postavy, udržovaného zevnějšku a řekl bych, normálního stisku ruky. Mezi námi byla mříž. Posadili jsme se a první věta, kterou vyslovil, byla asi v tomto znění: „Víte, já věřící nejsem a asi nikdy nebudu, ale nevadilo by vám,

kdybyste občas přišel si popovídat, on ten čas potom rychleji utíká.“ A tak ten čas začal rychleji utíkat pravidelně každý týden. Nejprve to bylo seznámení s celou kauzou a později jsme hovořili o všem. Nechal jsem ho povídat a na-

slouchal. Když byla příležitost, tak jsem řekl, že mi ta, či ona myšlenka připomíná nějaké podobnosti z Bible, nebo nějaký zajímavý text. A dovolil jsem se, jestli ho mohu přečíst. A pokaždé, když jsme se rozcházel, tak jsem se zeptal, jestli se mohu krátce pomodlit. Řešili jsme spolu jeho osobní, rodinné i vězeňské problémy. Společně jsme se také za ty věci modlili. Po nějakém čase se mi svěřil, že už se taky modlí. Potom přišla chvíle, kdy se poprvé

pomodlil v mé přítomnosti. A dál jsem v podstatě jen stál opodál a sledoval to úžasné Boží dílo změny člověka. Studovali jsme spolu Bibli, učili se žít s Bohem a přijmout odpuštění na základě vyznání hříchů. Viděl jsem změnu, která u něho probíhala. Po pěti a půlleté vzájemné společné práci přišlo rozhodnutí nechat se pokřtít na vyznání víry. V lednu 2010 byl Ludvík za docela dramatických podmínek ve věznici pokřtěn a stal se mým bratrem v Ježíši Kristu. Ještě tentýž rok jsem ukončil kaplanskou službu, odešel jsem do důchodu a odstěhoval se z Turnova do Sokolova. Po nějakém čase jsem začal docházet jako dobrovolník do věznice Kynšperk a krátce nato jsem se dozvěděl, že Ludvík byl přeřazen do Horního Slavkova. Pokud je to možné, znovu se vidáme a máme společné chvíle: studia, vyprávění a modliteb. Jsem Bohu vděčný, že jsem mohl být užitečný i v životě člověka, který je odsouzen k doživotnímu vězení, ale je svobodný díky oběti Ježíše Krista, které uvěřil a přijal ji jako své životní vyznání.

BOHUSLAV ZÁMEČNÍK

Co by se v příběhu o marnotrat

Abraham Lincoln byl po vítězství Severu nad Jihem v americké občanské válce tázn: Jak budete nakládat s Jižany? Tazatel očekával tvrdou odpověď a krutou odplatu v podobě represí. Lincoln však odpověděl: Naložím s nimi tak, jako by se nikdy nechtěli odloučit.

Příběh o marnotratném synu (Luk 1511-32) byl nazván největším krátkým vyprávěním, které bylo kdy zapsáno. Známe jej tak dobře, že už nás nemůže ničím překvapit. Víme, co od něj čekat. Ničím nás neprovokuje. Ale pro Ježíšovy posluchače to byl příběh velmi provokativní. Na Blízkém východě v Ježíšově době by se totiž několik epizod v reálu s největší pravděpodobností neudálo. A pokud by se staly, pak by šlo nejspíše o skandál.

Právě na těchto místech vyprávění, kde Ježíš provokuje, jsou nám odhalovány záblesky Božího království. Je to podobenství o Bohu, našem Otci, a o jeho království, kde panuje jiná logika. Právě v tom, co by se nikdy nestalo, odhalíme jinakost Božího království. Jinakost poměru v něm. Odhalíme některé z kamínků mozaiky nebeského Otce. Nebeský Otec nám bude v podobenství nově nasvícen.

Syn by zřejmě nežádal

První skandální epizodu příběhu je hned úvodní žádost mladšího syna, aby mu Otec vydal část majetku, která se měla stát později jeho dědictvím. Syn tak Otcí v podstatě říká, že ho vnímá jako neschopného starat se o majetek, v horším případě, že pro něj je otec mrtvý. Otec si synovo jednání nechá líbit a navíc...

Otec by nikdy nerozdal majetek

„Ani synovi nebo ženě, ani bratru nebo příteli nedovol, aby tě dostali do své moci, dokud jsi živ. Nikomu svůj majetek nepředávej, abys toho nelitoval a nemusel se o něj znovu doprošovat. Dokud žiješ a dýcheš, neměň s jiným své postavení. Je lépe, prosí-li děti tebe, než abys ty musel vzhlížet k rukám svých synů. Ponech si vedení při každém díle a svou čest neposkvřňuj! Až budou dny tvého života u konce, ve chvíli skonání rozdej dědictví“ (Sírachovec 33,20-24)

Zmíněný text nepatří sice mezi knihy Bible, ale odkrývá nám zvyklosti doby, ve které žil Ježíš. Židovská praxe nedovolovala otci lehkovážně, jen tak z vlastní vůle, zbavit se velké části svého majetku. Rozdělení majetku

dětem probíhalo až ve chvíli, kdy buď otec nebyl schopen dobře majetek spravovat, nebo zemřel. Nebeský Otec dává člověku plnou svobodu k odcházení, přestože cenu, kterou při tom platí, je odcizení se vlastního dítěte.

Otec by nikdy neutíkal vstříc

Přeskočíme tu část příběhu, kdy syn zpeněžuje svůj díl dědictví a v daleké krajině všechny peníze prohýří. Zaměříme se k epizodě synova návratu. Jakmile otec spatří siluetu na obzoru, možná ještě ani přesně netuší, zda se jedná o jeho syna, vybíhá vstříc svému dítěti. Kolikrát už takto vybíhal a možná zbytečně? Lidé, kteří přihlížejí otcovu jednání, pukají smíchy. Na Blízkém východě totiž staří lidé nikdy neutíkali. Ne nutně proto, že by jim to nedovolovala jejich fyzická kondice. Ale bylo naprosto nedůstojné starého člověka, aby utíkal. Navíc vstříc svému dítěti. Když se měl setkat syn s otcem, vždy přicházel syn a projevoval otcí náležitou čest a úctu. Proč otec vybíhá? Vždyť se tím naprosto zostudil. Zřejmě proto, že se nemůže dočkat návratu odcizeného syna. Je tady však ještě jeden důvod.

(Pokračování na další straně)

ném synu nikdy nestalo

mi.“ (1. Moj. 41,39-44)

Prsten a róba, kterými je na-

Židovský zákon nařizoval rodičům, jak mají jednat s marnotratnými syny.

„Má-li někdo syna nepoddajného a vzpurného, který neposlouchá otce ani matku, a když ho kárají, neposlechne je, ať ho jeho otec i matka uchopí a vyvedou ke starším jeho města, k bráně jeho místa, a řeknou starším jeho města: 'Tento náš syn je nepoddajný a vzpurný, neposlouchá nás, je to modlářský žrout a pijan.' A tak ho všichni muži jeho města uházejí kamením a zemře. Tak odstraníš zlo ze svého středu. Ať to slyší celý Izrael a bojí se.“ (5. Moj. 21,18-21)

Tímto je otec povinen se řídit v případě svého mladšího syna. Jde přece o nařízení Tóry – pro otce naprosto závazné. Otec má dát pokyn ke kamenování v branách města. Místo toho vybíhá k bráně, kterou má syn projít a objímá jej. To vše proto, aby svého syna před dopadajícími kameny ochránil.

Otec by nikdy nepřijal syna znovu za syna

Mladší syn měl pravdu, když říkal, že není už více hoden nazývat se synem svého otce. Svého synovství se vzdal, když prodal otcův majetek a navíc ještě všechny peníze

utratil. Syn je totiž vždy zároveň dědic. Otec tím, že přijal mladšího syna znovu za syna, porušil právní nárok staršího syna na dědictví. V úvodu příběhu (12. verš) je napsáno, že otec přece rozdělil majetek (dědictví) oběma synům. Když otec přijímá mladšího syna za syna, musí ukrojit z dílu dědictví syna staršího. Otec znovu vrací synu původní postavení a důstojnost, i když tím překračuje práva staršího syna.

Nikdy by mu nedal prsten a plášť

„Josefovi pak řekl: 'Když ti to vše dal Bůh poznat, nikdo nebude tak zkušený a moudrý jako ty. Budeš správcem mého domu a všechen můj lid bude poslouchat tvé rozkazy. Budu tě převyšovat jen trůnem.' Farao mu dále řekl: 'Hleď, ustanovuji tě správcem celé egyptské země.' A farao sňal z ruky svůj prsten, dal jej na ruku Josefovi, oblékl ho do šatů z jemné látky a na šíji mu zavěsil zlatý řetěz. Dal ho vozit ve voze pro svého zástupce a volat před ním: 'Na kolena!' Tak ho učinil správcem celé egyptské země. Farao Josefovi ještě řekl: 'Já jsem farao. Bez tebe nikdo nehne rukou ani nohou v celé egyptské ze-

vrátilec obdařen, jsou znamením, že otec nejenže vrací synu původní důstojnost, ale dává mu ještě víc. Dává mu svou plnou moc. Podobné cti se dostalo Josefovi v Egyptě. Syn má v podstatě vyšší postavení, než jeho bratr, který neodešel. Na mladšího syna otec deleguje svou autoritu a moc. Starší bratr má opět plné právo se zlobit, protože mladší bratr, který odešel, má teď právo mu poroučet.

Největší krátké vyprávění nám nasvítlo Otce. Boží láska je pro logicky uvažujícího člověka nepředstavitelná a je-li prokázána někomu jinému, je v podstatě pro mě nepřijatelná. Podobně Boží radost nad návratem každého hříšníka je pro nás naprosto nepředstavitelná. Starší syn měl plné právo cítit se ukřivděn, ale jen pokud to byl člověk země. Pokud byl člověkem nebe, uředníkem, má následovat v postoji k druhému svého otce.

Otcovo pozvání k radostné hostině patří všem, jak mladším tak starším synům. Nestůjme tedy vně a radujme se plnými doušky z Boží lásky, kterou chce prokázat lidem kolem nás i nám.

MARTIN LINDTNER

AKCE V LEDNU

Není-li uvedeno jinak, koná se akce v Modlitebně církve adventistů v Sokolově na Šenvertu, Kraslické ulici 14

KAŽDÉ PONDĚLÍ A STŘEDU 16:30 Biblická hodina a zkouška romských skupin

KAŽDÝ ČTVRTEK 18:00 Návčik zpěvu s Hedou Bauerovou

KAŽDÝ PÁTEK 15:30 Příprava hudebníků, zpěváků a účinkujících na romskou bohoslužbu a zahájení soboty, 18:00 Studium Bible s Kábrtovými

SOBOTA 2.1. 9:30 Sobotní škola: Krize v nebi, 11:00 Kázání Tomáše Kábrta, 13:00 Odpolední program, 16:00 Romská bohoslužba se skupinou Devleskere čhave a T. Kábrtem

SOBOTA 9.1. 9:30 Sobotní škola: Krize v zahradě Eden, 11:00 Kázání Bohuslava Zámečnicka, 14:00 Novoroční program

NEDĚLE 10.1. 15:00 Ekumenické modlitební setkání na katolické faře v ulici J.K.Tyla - zahájení společných dnů modliteb s baptistickým kazatelem Anotnínem Srbem

PONDĚLÍ 11.1. 17:30 Vernisáž výstavy „Prostě krásná“ s fotografiemi mentálně postižených žen z Domova Pramen v Mnichově u Mariánských Lázní, hudbou houslisty V. Morávka a dokumentárním filmem „Prostě krásná“ v kině Alfa Sokolov 18:00 Modlitební chvíle „Chudíí duchem“ u Malíkových na Č. Mlýně 10, čte V. Renč

ÚTERÝ 12.1. 18:00 Modlitební setkání „Plačící“ u Hološových na Březové, Hlavní 358, vede P. Hološ, 19:00 Beseď o knize Alchymista od Paula Coelho v prostoru Minisquash u sokolovského koupaliště

STŘEDA 13.1. 18:00 Modlitební setkání „Tiší“ u Míši Krokové v Sokolově, Slavičkova 1677, vede pastor M. Lindtner

ČTVRTEK 14.1. 18:00 Modlitební setkání „Žizníci po spravedlnosti“ u Jaworkových v Kraslicích, ulici Wolkerova 1750, vede Martin Lindtner

PÁTEK 15.1. 18:00 Modlitební setkání „Milosrdní“ u modlitebně, vede T. omáš Kábrt

SOBOTA 16.1. 9:30 Sobotní škola: Velký spor a patriarchové, 10:45 Kázání Aleny Novákové „Čistého srdce“ s modlitební chvílí, 13:00 Odpolední program 16:00 Rom. bohoslužba se skupinou Devleskere čhave a M. Lindtnerem

NEDĚLE 17.1. 18:00 Modlitební chvíle „Působící pokoj“ u Věry Grygarové v ulici Pionýrů 1330, vede Bohuslav Zámečník

ÚTERÝ 19.1. 18:00 Úvod do Bible s Tomášem Kábrtem v Měst. knihovně Loket: Plány Boží a lidské, 18:00 Modlitební setkání „Pronásledování“ u Látlavých v Šabině 2, vede M. Lindtner

SOBOTA 23.1. 9:30 Sobotní škola: Poučení z Jeremjáše, 11:00 Kázání: B. Zámečník, 16:00 Rom. bohoslužba se skupinou Devleskero drom a Martinem Lindtnerem

NEDĚLE 24.1. 10:00 Návštěva Krytého bazénu s dětmi a sdružením Pohazení

SOBOTA 30.1. 9:30 Sobotní škola: Velký spor v starozákonních příbězích, 11:00 Kázání: V. Erben, 13:00 Odpolední program, 16:00 Rom. bohoslužba se skupinou Devleskero drom a Bohuslavem Zámečníkem

NEDĚLE 31.1. 15:00 Romská misijní bohoslužba v kinokavárně Alfa Sokolov se skupinami Devleskero drom, Devleskere čhave, promítáním Tomáše Kábrta a slovem baptistického kazatele Antonína Srba

Více na [//sokolov.casd.cz](http://sokolov.casd.cz)